

LUKU 1

EI HITUSTAKAAN

Jokaisella pilvellä todella ON hopeareunus. Ja jos sattui olemaan Säde Harmaa, joka asui Kumpukylän pilvessä numero yhdeksän, sai huomata, että hopeareunus meni usein pahasti sotkuun. Useimmiten syynä oli se, että Säde ja hänen pilvikissansa Nim takertuivat siihen.

Säde roikkui hopeisista langoista kuin sätkynukke ja huokaisi. ”Myöhästyn TAAS Taivasopistosta!”

Vihdoin Nim sai pureskeltua hopeiset rihmat poikki ja vapautettua kymmenvuotiaan säänhaltijan, jolla oli eriväriset silmät (toinen oli violetti ja toinen sininen).

”Vielä vähän nopeammin, Nim!” Säde sanoi, kun he lensivät Ilmojen valtakunnan yli ja ohittivat lumiset Tuiskuvuoret yhdessä hujauksessa. ”Sit-

ten ehdimme napata aamuherkkumme Pullapäivän leipomosta!”

Nim naukaisi ja pieraisi pienen pilvenhattaran vastaukseksi. Kissalla oli tapana räjähdellä, ja Säde toivoi hartaasti, että tämä paukku ei johtaisi isompaan räjähdykseen, jonka takia hän myöhästyisi vielä enemmän.

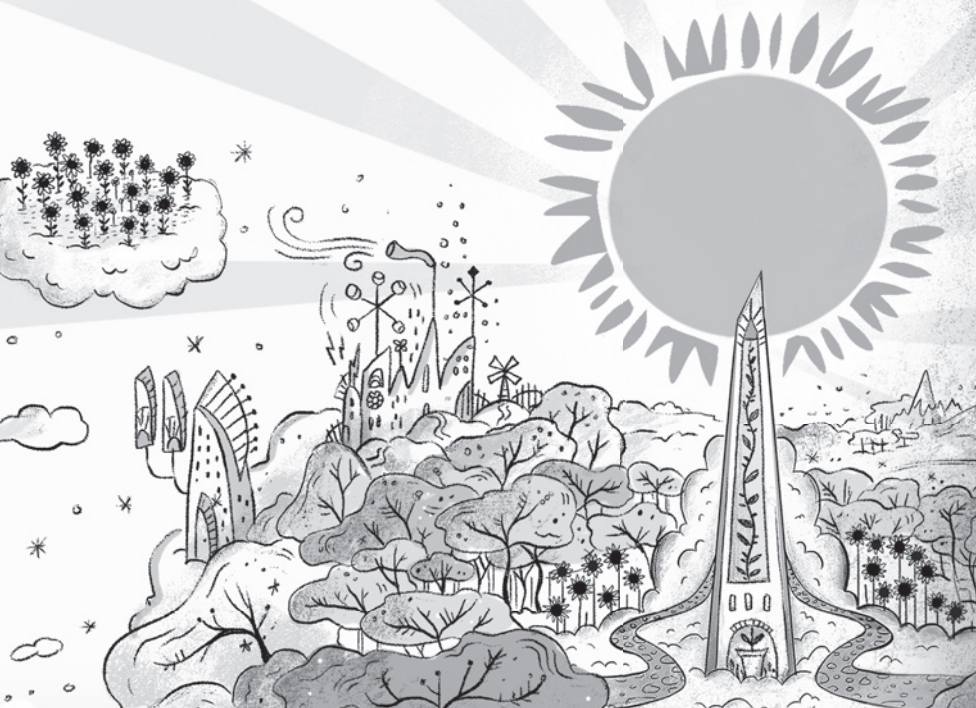
Säde tarttui Nimin selkään vähän tiukemmin, kun he lähestyivät Tuulten laaksoa, jossa puhurit paiskoivat heitä holtittomasti sinne tänne. Tässä kohdassa matkanteko oli aina HYVIN töyssyistä, ja Säde oli varma siitä, että hänen alushousunsa näkyivät. Se ei juurikaan haitannut, sillä hänellä oli yllään kimaltavin tähdin koristellut lempipöksynsä.

Vihdoin tuuli laantui, ja kukkuloiden takaa paljastui Taivaankannen kaupunki. Mittarimetsän ympärillä kiemurteli sokin sokin mutkikkaita katuja, joiden varrella nökötti oudon muotoisia taloja ja omalaatuisia kauppoja. Metsän keskeltä kohosi korkealle kaikkein loistavin ja terävähuippuisin rakennus – se oli Aurinkolinnake, ja siellä mahtavat auringonvartijat valoivat taikavoimansa VAL-

TAVAAAN auringonkukkaan, joka hehkui taivaalla ja valaisi Maan.

Säde veti henkeensä tuoreiden leivonnaisten ja lumikellosiirapin makeaa tuoksua, joka kohosi alhaalta Pullapäivän leipomosta, ja mietti, ehtisikö juuri ja juuri vielä käydä nappaamassa herkullisen suupalan. Taivasopiston tuulikellot eivät olleet vielä helisseet, eikä Säde voinut vastustaa tilaisuutta nauttia salamamunkkia taivasmarjahilloosilmän kera.

Säde ohjasi Nimin alemmas. Juuri kun hän ehti

luulla, että he laskeutuisivat kerrankin sulavasti, Nim räjähti pari metriä maan yläpuolella niin että Säde singahti päistikkaa leipomon ovesta sisään.

”SÄDEHÄN SE SIINÄ! PIKKU LEMPI-ASIAKKAANI!” sanoi kookas, hilpeän näköinen mies, jolla oli esiliina yllään. ”JONAIN PÄIVÄNÄ SÄÄ VIELÄ TIPUT JALOILLESII!”

”Huomenta, Jyry!” Säde sanoi virnistäen ja hie-roi takalistoaan. Leipuri Jyry oli ukkosenhaltija, ja hänen nyrkkinsä olivat jyrkät kuin puunrungot. Niillä kelpasi niin iskeä ukkonen jyrisemään kuin vaivata taikinaa.

Säde kapusi jaloilleen ja riensi myyntitiskille. Se oli ääriään myöten täynnä kauniisti koristeltuja kakkuja ja sieviä leivoksia, jotka räätisivät, kuplivat ja poreilivat. Säde silitti Nimiä, joka oli leijunut hänen viereensä. Pilvikissa oli muuten toipunut räjähdyksestä, mutta sen silmät olivat takertuneet kiinni sen takapuoleen.

”ONKO VIELÄ MERKKEJÄ TAI-

KUUDESTA, PIKKUINEN?” leipuri Jyry kysyi silmää iskien. Hän esitti Säteelle saman kysymyksen joka päivä, ja vastaus oli joka kerta sama:

”Ehei! Ei hitustakaan!”

Säde Harmaa ei ollut samanlainen kuin muut säänhaltijat. Kaikki muut hallitsivat jonkinlaista voimakasta säätaikuutta, oli kyseessä sitten aurinko, lumi, sade, tuuli, pilvet tai ukkonen ja salamointi, mutta Säteellä ei ollut

minkäänlaisia taikavoimia. Itse asiassa hänen äitinsä puolella sukua ei ollut esiintynyt säätaikuutta mo-
neen sukupolveen. Säde ajatteli, että jonain aamuna
hän ehkä heräisi ja huomaisi saaneensa kuin ihmeen
kaupalla jostain edes pikkuisen murenan säätai-
kuutta. Mutta hänellä ei ollut sadepisaraakaan, ei
pilvenhattaraa eikä lumikuuroa. Jopa Nim tuntui
pystyvän hallitsemaan tuulenpuuskia paremmin
kuin Säde taikuutta, ja se oli sentään vain räjähte-
mään taipuvainen pilvikissa.

”SANO MUN SANONEEN, SÄDE, SULLA
ON KAIKKEIN PARHAAN SORTTISTA TAI-
KUUTTA...” Jyry sanoi.

”Niinkö?” Säde ihmetteli hämmentyneenä.

”SULLA ON SUURI SYDÄN!” Jyry julisti ja
painoi kätensä rinnalleen.

Säde hihitti. ”Sydämeni on ehkä suuri, mutta
mahani on vielä suurempi! Se toivoo voivansa syö-
dä kaikki nämä herkut.”

”MIKÄ NIISTÄ MAISTUISI TÄNÄÄN?” leipuri
Jyry kysyi ja nojasi koko valtavan kehonsa tiskin yli.

”Hmm”, Säde pohti. ”Ajattelin ensin salama-

munkkia, mutta sitten huomasin NUO.” Hän osoitti kirkkaansinisiä pullia, jollaisia ei ollut koskaan ennen nähnyt.

”VAI NIIN! SIINÄ ONKIN UPOUUSIA HERKKUPALOJA, JOTKA ME TEHTIIN VARTTA VASTEN TÄMÄN ILLAN PIMENNYSJUHLAA VARTEN!” Jyry sanoi.

”Kuulostaa vielä paremmalta!” Säde sanoi iloisesti.

Keittiön oviaukosta kurkisti nainen, jonka kasvat olivat jauhun peitossa. Hän vilkutti heille. ”Hei, Säde!”

”Hei, Välkky!” Säde vastasi.

Välkky oli Jyryn sisko, sisarusparin salamapuolisko. Siinä missä Jyry oli pyöreä, Välkky oli laiha ja terävä, ja hän osasi leimauttaa leivonnaiset täydellisen kypsiksi. ”Huomasit näköjään jylinäpullat!” Välkky sanoi virnistäen innostuneena. ”Haluatko olla kaikkien aikojen ensimmäinen säänhaltija, joka saa maistaa niitä?”

Nim, joka oli jotenkin onnistunut kasvattamaan itselleen ylimääräisen pilvipään, naukaisi onnellisena.

”Nim puhuu meidän kummankin puolesta. Kyllä kiitos!” Säde sanoi huuliaan nuoleskellen.

Leipuri Jyry poimi tiskistä kaksi kirkkaansinistä pullaa ja laski ne lautasliinan päälle.

”OLE HYVÄ, PIKKUINEN”, hän jyrähti. ”EI MAKSA MITÄÄN!”

”Kiitos paljon!” Säde sanoi ja pani pois taivaskolikot, jotka äiti oli antanut hänelle aamulla.

Nim ahmaisi koko jylinäpullansa yhdellä valtavalla HAUKKAUKSELLA, mutta

Säde henkäisi, kun sininen pulla alkoi tytistä hänen kädessään. Leipuri Jyry naurahti sydämellisesti, kun taikinasta kohosi kumea jylinä ja pullan päälle tihkui pieni pisara kirkkaan vaaleanpunaista siirappia.

”EI SEN NIMI TURHAAN OLE JYLINÄPULLA”, Jyry sanoi. ”PARAS PISTELLÄ POSKEESI ENNEN KUIN SE PURKAUTUU!”

Säde haukkasi nopeasti jylinäpullaansa ja nautti mehevän makean taivasmarjan ja kirpakan lumikellon mauista. ”*Toshi maukashta!*” hän sanoi suu täynnä pullaa.

KILI-KILI-KILI-KILIIII!

”Koulun kellot soivat jo. Minun on paras kiihuhtaa!” Säde sanoi ja hotki nopeasti loput jylinäpullastaan.

Nim laajeni suunnilleen ison sängyn kokoiseksi, ja Säde loikkasi sen selkään.

”NÄHDÄÄNKÖ ILLALLA PIMENNYSJUHLASSA?” leipuri Jyry kysyi vilkuttaessaan hyvästiksi.

”Taatusti!” Säde hihkaisi. ”En malta odottaa! Ensimmäinen pimennysjuhlamme!”

Säde ei mitenkään voinut tietää, että hänen ensimmäinen pimennysjuhlansa muuttaisi hänen elämänsä IKUISIKSI AJOIKSI...